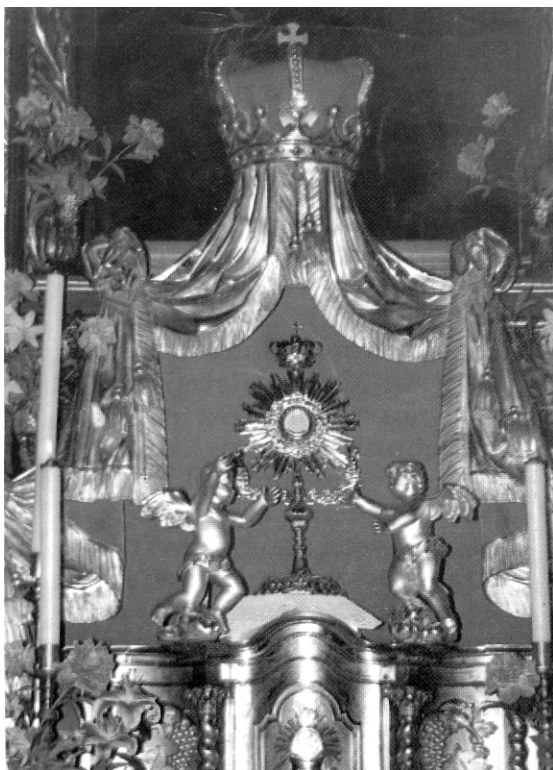

Журнал Францисканського Ордену Світських

ECCLESIA DE EVCHARISTIA

Житомир 2005

Журнал «МИР та ДОБРО» Францисканського Ордену Світських (ФОС), парафії св. Йоана з Дуклі при монастирі ОО. Францисканців (OFM) м. Житомира.

У НОМЕРІ:

Життя Церкви

ECCLESIA DE EVCHARISTIA _____	3
<i>Доповідь Станіслава Падевського</i> _____	8
<i>SANTO SUBITO</i> _____	12

Літургійний рік

<i>Матери Божьей Ангельской</i> _____	15
<i>Преображение</i> _____	17
<i>Торжество Внебовзятія Пресвятой Девы Марии</i> _____	18
<i>Праздник Рождества Пресвятой Девы Марии</i> _____	20

Францисканська формація

<i>Народився з Діви Марії</i> _____	21
<i>Гордість</i> _____	26
<i>Францисканське покликання</i> _____	29

Святі францисканці

<i>Свята Клара з Асізі</i> _____	31
----------------------------------	----

Плачет икона

Редакція: о. Радослав (OFM), Людмила Данилко, Марія Окунева, Людмила Павловська, Валентина Журавльова, Станіслав Ганський, Неля Ганська.

Наша адреса: 10014, Житомир вул. Київська 4, монастир OFM Тел. 22 – 78 – 88, 37 – 54 - 64

ECCLESIA DE EVCHARISTIA

Енцикліка Святішого Отця Івана Павла II про Євхаристію та її зв'язки з Церквою, дана єпископам, пресвітерам, дияконам, монашеству і всім вірним

Темі Євхаристії Папа Римський Іван Павло II присвятив енцикліку, яку було представлено у Великий Четвер 2003 року під час відправи на спомин про Тайну Вечерю. Символічно енцикліку було вручено священикам замість послання, з яким Папа зазвичай звертається до спів братів у священстві. В цьому документі Папа нагадав віруючим про уривок з Євангелії, який читається в четверту неділю Святої Чотиридесятниці: “Євангеліє нагадує нам, що Бог “так полюбив світ, що Сина Свого Єдинородного віддав, аби всякий, хто вірує в нього, не загинув, але мав життя вічне” (Ів. 3, 16). Ми чуємо, цю втішну благовість в момент, коли трагічні збройні сутички загрожують надії людства на краще майбутнє”.

Іван Павло II закликав вірних, що зібрались на площі Святого Петра, молитися за жертви існуючих конфліктів через заступництво Пресвятої Діви Марії.

Енцикліка – це послання римського Первосвященника, адресоване усім католикам у світі, і, як правило, стосується фундаментальних питань віровчення, моральних, суспільно – політичних проблем. Документ, який будемо вивчати – чотирнадцятий за рахунком, відколи Іван Павло II очолив престол Святого Петра. Нова енцикліка обіймає 76 сторінок. Папа працював над нею впродовж кількох років. Хоча вона заторкує чисто богословські питання, все ж виходить за межі церковних проблем.

Вступ

II Ватиканський собор справедливо проголосив, що Таїнство Євхаристії – це “джерело і вершина всього християнського життя”, “адже в Пресвятій Євхаристії міститься все духовне благо Церкви, тобто сам Христос. Пасха наша і Хліб живий, через Тіло Своє, Святим Духом оживлюване, і такий, що подає життя

людини”. Тому Церква без перестану споглядає на Свого Господа, що присутній в Таїнстві вівтаря, в котрому вона віднаходить Його велику любов у всій її повноті.

У Великий Ювілей 2000 рок мені було дано здійснити Євхаристію в Єрусалимі, в Сонській Горниці, де, згідно з Переданням, її вперше здійснив сам Христос. Сонська Горниця – місце встановлення пресвятого таїнства. Саме тут Христос взяв у руки Свої хліб, переламав його і дав учням, кажучи: “Прийміть, їжте, це є Тіло Моє, що за вас ламається” (Мт.26, 26; Лк.22, 19; I Кор..11, 24). Потім, взявши в руки чашу з вином, сказав: “Прийміть і пийте з неї всі, це є чаша крові Моєї і Нового Вічного Завіту, що за вас і за багатьох проливається на відпущення гріхів”(Мт.14,24; Лк.22,20; I Кор. 11,25). Я вдячний Господу Ісусу за те, що він дозволив мені повторити в тому ж місці, дотримуючись Його заповіді: “Робіть це на Мій спомин” (Лк. 22,19) – слова, які Він сам промовив 2000 років тому.

Встановлені Євхаристії в таємничий спосіб передбачили події, які сталися чудом, починаючи з Гетсиманського саду, коли Ісус в молитві пережив смертельну агонію “і був піт Його як краплі крові, що падають на землю”(Лк. 22, 44). Кров, що незадовго до цього була дана Церкві як пиття Спасіння в таїнстві Євхаристії, починає проливатися, її виливання завершиться згодом на Голгофі, ставши засобом нашого спасіння. “Христос, Первосвященик майбутніх благ, не з кров’ю козлів і тельців, але Своєю Кров’ю якимось ввійшов до святилища і придбав вічне відкуплення” (Євр. 9,11-12).

Коли здійснюється Євхаристія в Єрусалимі, при гробі Ісуса, в особливий спосіб повторюється Його “година” – година Христа і прослави. Кожен священик, який здійснює Божественну Літургію разом з християнською спільнотою, що бере участь в ній, переноситься духом в те місце і в той час..

Основа і джерело церкви – усе Пасхальне Тридення. Однак, вона ніби схована, передбачена і навіки “завершена” в дарі Євхаристії. В цьому дарі Ісус Христос доручив Церкві вічно здійснювати Пасхальну таємницю. В ній він встановив скриту “одночасність” між тим Триденням і наступними століттями.

Споглядати лик Христа і споглядати Його разом з Марією, ось “програма”, яку я поставив перед Церквою на зорі третього

тисячоліття, запрошуючи її з натхненням нової євангелізації відплисти на глибину океану історії. Споглядати Христа – значить вміти пізнавати Його всюди, де Він об’являє себе, перш за все в живому Таїнстві Його Тіла і Крові. Церква живе Христом, що таїться в Євхаристії, живиться і просвічується Ним. Євхаристія – тайна віри і водночас “світло тайни”. Кожен раз, коли Церква здійснює її, віруючі можуть до певної міри наново пережити досвід двох учнів в Еммаусі: “Відкрились у них очі і вони пізнали Його” (Лк. 24, 310).

Євхаристія, спасительна присутність Ісуса в спільноті вірних та її духовна пожива – це найбільш дорогоцінне, що може бути у Церкви в її паломництві упродовж історії. Таким чином, пояснюється щира увага, яку вона завжди приділяла Євхаристійній темі, увага, яка авторитетним чином появляється в документах Соборів і працях понтифіків. Хіба можна не захоплюватись доктринальним змістом декретів про Пресвяту Євхаристію і Святішу жертву Меси, прийнятих Тридентійським собором? Ці сторінки скеровували в наступне століття богослов’я і катехизацію, дотепер вони залишаються відправними моментами для догматиків в процесі оновлення і зростання народу Божого в вірі і любові до євхаристії. Із більш приближених до нас у часі енциклік слід згадати: “*Mirae Caritatis*” Лева XIII 28 березня 1902 р.), Енцикліку “*Mediator Dei*” Пія XII (20 листопада 1947 р.) та Енцикліку “*Mysterium Fidei*” Павла V (03 вересня 1965 р.).

Без сумніву, літургійна реформа Собору в значній мірі сприяла більш свідомій, активній і плідній участі вірних у святій Жертві вівтаря. В багатьох місцях поклонінню Пресвятим Дарам щоденно приділяється багато часу, що, таким чином, стає невичерпним джерелом святості. Благочестива участь вірних в Євхаристійній процесії в свято Тіла і Крові Христа – це благодать Господа, яка щоденно наповнює радістю тих, хто бере участь в ній. Можна перерахувати й інші позитивні знамення віри і любові до Євхаристії.

Однак, поряд зі світлими сторонами є й темні. В деяких місцях відзначається практичне повне нехтування поклонінням Пресвятим Дарам. За різних обставин церковного життя зростають зловживання, що затьмарюють пряму віру, католицьке

вчення про чудесне таїнство. Деколи з'являються надміру звужене розуміння Євхаристійної Тайни. Позбавлена свого значення жертви, вона сприймається, як ніби її зміст і цінність зводиться до братньої зустрічі за спільною трапезою. Більше того, не раз виявляється затьмареною необхідність службового священства, що базується на апостольському переданні, а сакраментальність Євхаристії зводиться лише до успіху сповіщення. Це призводить в деяких місцях до появи екуменічних ініціатив, які під натхненням благих намірів схвалюють Євхаристійні практики, що перечать вченню, яке виражає віру Церкви. В зв'язку з цим неможливо не висвітлити глибокого співчуття. Євхаристія надто великий дар, аби піддавати його двозначності і применшувати його значення.

Розділ I. Тайна віри

Коли Церква здійснює Євхаристію, спогад про смерть і воскресіння Свого Господа, центральна подія спасіння дійсно стається і “відбувається діло нашого відкуплення”. Ця жертва має настільки вирішальне значення для спасіння роду людського, що Ісус Христос виконав її і повернувся до Отця тільки після того, як залишив нам засіб пристати до неї як ніби ми були присутні при її здійсненні. Отже, будь-який вірний може брати участь в жертві Спасителя і користатися з її чисельних плодів.

Церква постійно живе жертвою відкуплення і приступає до неї не лише завдяки спогаду, наповненому вірою, але перебуває з нею в постійному зв'язку, оскільки ця жертва знову і знову сакраментально здійснюється в кожній спільноті руками священнослужителя. Тим самим Євхаристія приносить людям, що живуть в наш час примирення, якимось придбане Христом для всього людства на всі часи. Дійсно, “жертва Христа і жертва Євхаристії – єдине жертвоприношення”. Про це красномовно говорив св. Іван Золотоустий: “Ми завжди приносимо того ж Агнця – не одного сьогодні, а завтра іншого, але завжди Одного, Того ж. І сьогодні ми приносимо жертву, котра вже була принесена і ніколи не припиниться”.

Пасха Христова обіймає поряд з страстями і смертю Спасителя, Його Воскресіння. Про це нагадує оклик народу після пересуществлення “Воскресіння Твоє сповідуєм”. Дійсно, в

Євхаристійній жертві здійснюється не лише Тайна страстей і смерті Спасителя, але й тайна Воскресіння, якого ця жертва довершена. Христос, що жив і воскрес стає в Євхаристії “хлібом життя” (Ів. 6, 35-48), “хлібом живим” (Ів. 6, 51). Св. Амвросій нагадував неофітам, що Євхаристія приносить в їх життя надію Воскресіння. “Якщо Христос в тобі сьогодні, Він воскресає для тебе щоденно”. Св. Кирило Олександрійський в свою чергу підкреслює, що Причастя Святих Тайн – “є справжнє визнання і спогад про те, що Господь помер і відродився до життя заради нас, з любов’ю до нас”.

Євхаристія – це таємниця віри, що є понад нашою думкою і можна сприйняти тільки вірою – часто підкреслюється в повчаннях Отців Церкви про Божественне Таїнство”. Не можна бачити, - закликав св. Кирило Єрусалимський, - в хлібі і вині звичні і природні речовини, адже Господь назвав їх Своїми Тілом і Кров’ю; нехай віра тебе переконає в цьому, хоча почуття твої й передбачають зворотнє”.

В Римській месі священник благословляє “Просимо Тебе, щоб скріплені Тілом і Кров’ю Сина Твого, сповнені Духа Його Святого, ми стали одним тілом і одним духом у Христі”. Так, даруючи Своє Тіло і Свою Кров, Христос примножує в нас дар Свого Духа, котрий був вилитий на нас ще в Хрещенні, Котрий спочне на нас в Таїнстві Миропомазання.

Символічно, що євангеліст Йоан на відміну від синоптиків, які розповідають про встановлення Євхаристії, пропонує нам, розкриваючи таким чином її глибокий зміст, сцену “омивання їх”, в якій Ісус постає Вчителем єдності і служіння (Ів. 13, 1-20). Апостол Павло, в свою чергу, вважає “недостойним” для християнської спільноти брати участь в Трапезі Господній, якщо в ній мають місце подія і байдужість до бідних. (І Кор.. 11, 17-20, 27-34).

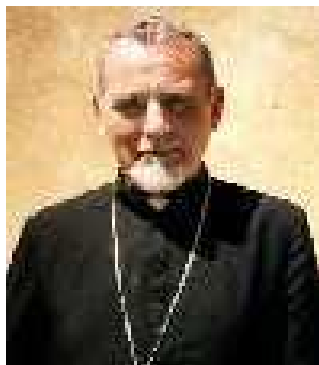
Підготовлено за матеріалами Католицької інформаційної служби “Agnus”

Далі буде.

**ДОПОВІДЬ, ВИГОЛОШЕНА ВЛАДИКОЮ
СТАНІСЛАВОМ ПАДЕВСЬКИМ ПІД ЧАС
УРОЧИСТОСТЕЙ ЄВХАРИСТІЙНОГО**

КОНГРЕСУ В КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКОМУ 28 ЧЕРВНЯ 2005 РОКУ

Провідна думка Біблії – це присутність Бога в історії. Бог у Біблії є Богом з нами, Богом присутнім, Богом, що входить з людиною в дуже особистий союз. Бог відкривається людині в історії, яка за її призначенням та метою була названа “Історією спасіння”.

В самому центрі видуманої та дослідженої історії світу розвивалася інша історія. Найважливіше в ній – не битви, мирні угоди чи людське надбання, але “дива Господні”. Все, що зробив Бог поза Собою Самим – від створення світу до другого пришествя – частини цієї історії. Ісус Христос, Бог, Який став Чоловіком, є зовсім новим її етапом, це схоже на ріку, яка, зустрівши перешкоду, подолала її, вийшла на більш високій рівнині.

Все, що робив Ісус протягом Свого людського життя, - також є частинами історії спасіння. Навіть Його мовчання та повсякденне життя в Лазареті – також є частинами історії спасіння.

Його час – “повнота часу”. Та все ж таки історія не закінчилася Його воскресінням, а продовжується і зараз, ми всі також є частинками цієї історії. Він відійшов з поверхні життя в невидиму висоту і глибину.

Життя кожного окремого віруючого від миті хрещення і до самої смерті – це мала історія спасіння, в якій також Бог відкривається людині, дає знак про Себе.

Отже, ми живемо в повноті часу, яка була розпочата Втіленням, коли щось “вже” виповнилося, а щось “ще не” виповнилося. Пасхальна Таємниця означає також перехід від історії до того, є поза історією, від часу до вічності, від віри і надії до слави і вічного щастя в любові, у сфері потойбічного світу.

Яке ж місце в цій історії займає Євхаристія? Відповімо: Вона в якомусь сенсі є всією історією. Таємниця Євхаристії символічно вміщує в собі всю історію спасіння. Як в одній краплині роси, що

впала вранці на землю, відображається все небо, так в Євхаристії відображається вся історія спасіння.

Адже Таємниця Євхаристії присутня в усій історії спасіння. У Старому Завіті вона присутня як праобраз, в Новому Завіті – як вже завершена подія, а в епоху Церкви, в якій ми живемо до цього часу, як таїнство.

Весь Старий Заповіт був підготовкою до Вечері Господньої. Один з цих прообразів – манна небесно, іншим прообразом була жертва Мельхіседека, який приніс Богу Хліб і Вино. Ще іншим прообразом стало жертвоприношення Ісаака.

Але серед цих всіх прообразів, щось більше ніж просто прообраз, - це Пасхальний Агнець. Саме завдяки йому Ісус називається “Агнцем Божим”. Жертва агня стала спасінням Ізраїля, смерть агня дарувала життя народу. Жертва Христова стала спасінням для всього людства.

Отже, сьогодні ми живемо у повноті часу. Тому Євхаристія – це вже не прообраз, але здійснений факт. Вся її сутність, на відмінну від прообразів, вміщується у словах апостола: “Пасха наша, Христос, принесений у жертву за нас” (ІКор. 5, 7). Його розп’яття на Голгофі було в той самий час, коли в Єрусалимському храмі, почали заколювати агнів. Щоб підкреслити цей збіг, євангеліст Йоан вказує на факт, що не була зламана жодна кістка Ісуса. Апостол привласнює собі в цьому місці слова Йоана Хрестителя, та проголошує світу Христа Розп’ятого: “Ось Агнець Божий, Який бере на Себе гріх світу”. Троє інших євангелістів – навпаки зосереджують свою увагу на Вечері. Саме під час останньої вечері, точніше кажучи під час встановлення Євхаристії, здійснюється перехід від давньої Пасхи до нової.

Господь сказав: “Я з вами по всі дні аж до кінця світу”. Ісус Христос присутній у вигляді Хліба: Це той Ісус, що з Євангелія, Той Ісус, що з Вифлеєму, Той – з гори Фавор, з кімнати Тайної Вечері, з Гефсиманії та Голгофи, і, нарешті, Той, що воскрес і з’являвся і зникав, Якого апостоли часом пізнавали, а інколи не пізнавали, як двоє учнів по дорозі до Емауса.

В Євхаристійному Хлібі присутній Ісус, Який врятував нас ціною Своїх страждань та Своєї Пресвятої Крові. І сьогодні ми хочемо віддати Йому шану за цю присутність з нами. Споглядаймо таємницю любові до нас, і подякуємо Ісусу за вогонь цієї любові.

Ісус ходив від міста до міста, від людини до людини, запрошуваний сотником, сліпим, Яіром, а також непроханий, - йшов туди, де був потрібний

За ці Ісусові мандрівки хочемо подякувати, в тому числі зовнішньо – Хресним Ходом. Була неділя, третій день після Розп'яття, двоє учнів ішли в село зване Емаус. Ішли, повні розчарувань і сумнівів, пригноблення й терзання. Ісус підійшов до них, відповідав на їхні запитання й сумніви, а в кінці зробив так, що вони впізнали Його. А розпізнали при ламанні хліба. Ця історія може бути повчальною для нас, може бути перенесена на наше життя і нашу ситуацію. Дорога до Емаусу є образом нашого життя, нашої мандрівки. Взагалі, сучасна людина це мандрівник. Спостерігаємо явище міграції по всьому світу задля заробітку, або задля зацікавлення туристичними особливостями.

Існує багато шляхів до Емаусу. Мабуть, стільки, скільки віруючих учнів Христа у всі часи. Як тоді Христос, прихований під виглядом мандрівника, приєднався до учнів на шляху, щоб з ними порозмовляти, так і тепер нам треба з ним вести розмову. Треба з Ісусом сісти за стіл. Ті двоє учнів пережили ламання хліба. Тільки в той час відкриваються очі, тільки тоді людина починає бачити очима віри, бо всі ми короткозорі. Але, насамперед, треба слухати Воскреслого перед тим, як Його побачити внутрішнім зором. Дорога до Емауса, яку пройшли учні, була недалекою. Емаус є близько від Єрусалиму. Нашу дорогу з'ясував поет:

До Емауса йдемо лише під вечір.

Коли вже день нахилився над нами,

А втома відібрала ніжність долонь.

Так важливо розпізнати Тебе, Господи!

Хоча насправді йдеш з нами.

І пояснюєш книги, всі, від початку.

Наш Емаус лежить на невідомому кілометрі.

Воно не зазначено на жодній карті доріг,

Адже чекає десь на шляху поміж відчаєм і надією.

Отже іди з нами, Господи, так довго,

Аж з очей відпаде нам луска.

І хліб святий візьмемо з Твоїх долонь...

Образом нашої мандрівки буде процесія зі Святими Дарами, вираз того, що з нами йде Христос, біля наших домівок, біля

нашого серця. Несемо цю найвеличнішу таємницю світу, виражаючи тим самим нашу віру. Діти розсипають квіти біля Його ніг, бо Він гідний нашого поклоніння. Співаймо від усього серця, бо наш Господь посеред нас.

Не йдеться про те, щоб ми показали свою силу, як нас багато, але треба показати, де знаходиться джерело нашої сили, Хто є нашою силою. Виходьмо назовні тому, що хочемо сказати, що все життя відкуплене Христом, Його присутність не може бути обмежена стінами храму. Будемо йти від вітваря до вітваря. Храмом є і краса природи, і людське серце. Вітварем Господа є місце вашої праці, кухня чи майстерня.

Ось переживаємо єпархіальний Емаус. Може, ми прийшли сюди з настроєм, подібним до настрою учнів з Емауса, бо у нас якась темрява в голові, в поглядах, бо не можемо вирішити проблем, може, це темрява нестатків, хвороби, може вечір життя, старість, наближається чорна ніч смерті. Гасло Євхаристійного року – це також і наша молитва: “Залишись, Господи, бо ніч...” Зостанься з нами!

Інше гасло Євхаристійного року: “Не можемо жити без Євхаристії”. Гасло взяти із історії 49 мучеників з Абітени в Тунісі, які були замордовані в 304 році за часів імператора Діоклеціана, бо не зважаючи на заборону, вони збирались на недільну Євхаристію. “Без Святої Меси ми не можемо жити”, - відповідали вони під час судового процесу, чим накликали на себе вирок смерті.

Християнський народ збирається довкола Христа, присутнього в Святих Дарах. Який є джерелом і вершиною їхнього життя. Відновлює єдність з Тим, Котрий надає сенсу радощам і повсякденним клопотам. Палає Євхаристійне вогнище.

“Ми не можемо жити без неділі”, - визнавали перші християни ціною свого життя. Ми також покликані, щоб боронити святість Дня Господнього, культуру неділі, тому що і ми не можемо жити без Євхаристії.

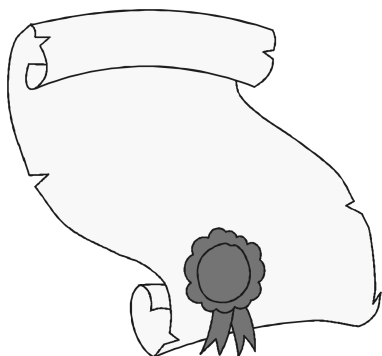
Хочемо сказати Ісусу: “Залишися, не будь лише перехожим у моєму серці, залишися і ніколи не відходь від нас. Та не дозволь навіки віддалитися від Тебе. Амінь!”

«На прикладі Йоана Павла II здійснюється правда,

що до неба входять не через 50 або 100 років, але кожного дня”.
Архієпископ Йосиф Міхалік.

SANTO SUBITO

13.05.2005 року у річницю замаху на життя папи Йоана Павла II, під час зустрічі з духовенством Риму, в катедрі св. Йоана на Лятерані Папа Бенедикт XVI зачитав латиною спеціальний документ, який є відповіддю на прохання Генерального Вікарія Риму кардинала Камілло Руїні префекта Конгрегації у Справах Канонізації про відкриття беатифікаційного

процесу . Папа оголосив, що процес беатифікації Йоана Павла II може бути розпочатий достроково.

Канонізаційний процес, згідно права канонічного Католицької Церкви, розпочинається щонайменше після 5 років по смерті кандидата на вівтар, але Папа Римський має владу розпочати такий процес раніше, що Бенедикт XVI і зробив, оголосивши диспенсу у цій справі.

І вже через 5 днів, 18.05.2005р., кард. Камілло Руїні оголосив едикт беатифікації слуги Божого Йоана Павла II:

„В суботу 02.04.2005 року, коли увійшли ми в Пасхальний День Господній , октаву Великодня та Неділю Божого Милосердя, Господь призвав до Себе з Апостольського Палацу на Ватикані Святого Отця Йоана Павла II.

Слуга Божий, людина інтенсивної молитви, невтомний Пастир вселенської Церкви та відважний свідок Христової Євангелії, у повній довірі віддавши себе Божій волі та Діві Марії, підтвердив своїм багатим повчанням, що осередком життя Церкви, її центральним місцем є таємниця Євхаристії та вказав кожному охрещеному його головне завдання – осягнення святості, яка окреслюється як „християнське життя найвищого ступеню”.

Оскільки в моменті смерті дивовижно спалахнула його слава, яку він отримав ще за життя, а також отриманням за додержання правил прохання про дострокове відкриття беатифікаційного та канонізаційного процесу слуги Божого, інформуємо про це спільноту Церкви і закликаємо всіх і кожного віруючого окремо передавати безпосередньо нам або переказувати до Діоцезіального Трибуналу Риму (Piazza San Giovanni in Laterano, 6-00184 Roma) всі відомості, на підставі яких можна зробити висновок про наявність елементів святості або протилежної характеристики вищезгаданого слуги Божого.

Згідно припису права необхідно також, щоб були зібрані усі твори, які йому належать, тому цим едиктом даємо розпорядження, щоб ті, хто має їх у своїй власності, без зволікань надали цьому ж Трибуналу всі твори, автором яких є слуга Божий, якщо такі ще не були передані постуляції справи.

Пригадуємо, що під терміном „твори” розуміються не тільки друковані праці, які зрештою вже зібрані, але також рукописи, хроніки (щоденники), записки, листи та особисті записи слуги Божого. Ті, хто хотів би залишити оригінал у себе, можуть надати їх засвідчені копії.

На закінчення постановляю, що даний едикт протягом 2-х місяців буде розміщений на брамах Вікаріату Риму, Краківської Курії, а також надрукований у виданні Rivista diocesana, часописах L'osservatore Romano та Avvenire.

Даний у Римі, в резиденції Ватикану, 18 травня 2005 р.
Кард Камілло Руїні – Генеральний Вікарій Джузеппе Гоббі – Нотаріус”

Молитва про беатифікацію Йоана Павла II

Боже у Пресвятій Трійці,
Дякуємо Тобі за те,
Що дав Церкві Папу Йоана Павла II,
В котрім засяяла Твоя батьківська доброта,
Слава хреста Христового та краса Духа любові.
Він повністю віддаючи себе Твоєму милосердю
І материнському заступництву Марії,
Показав нам живий образ Ісуса Доброго Пастиря,

Вказуючи на святість, яка є мірою християнського життя,
Як дорогу для досягнення вічного поєднання з Тобою.
Уділи нам, за його заступництвом, згідно з Твоєю волею,
Тієї ласки, про яку просимо з надією,
Щоб Твій слуга папа Йоан Павло II
Швидко був зарахований до сонму Твоїх святих. Амінь.

Boże w Trójcy Przenajświętszej,
Dziękujemy Ci za to,
Ze daleś Kościołowi Papieża Jana Pawła II,
W którym zajaśniała Twoja ojcowska dobroć,
Chwała krzyża Chrystusa i piękno Ducha miłości.
On, zawierając całkowicie Twojemu miłosierdziu
I matczynemu wstawiennictwu Maryi,
Ukazał nam żywy obraz Jezusa Dobrego Pasterza,
Wskazując świętość, która jest miarą życia chrześcijańskiego,
Jako drogę dla osiągnięcia wiecznego zjednoczenia z Tobą.
Udziel nam za Jego przyczyną, zgodnie z Twoją wolą, tej łaski,
O którą prosimy z nadzieją, że Twój sługa Papież Jan Paweł II
Zostanie rychło włączony w poczet Twoich świętych. Amen.

На сторінці Інтернету Римського Вікаріату створено сталий портал, який постійно буде інформувати про хід беатифікаційного процесу Йоана Павла II. На його адресу можна також надсилати власні свідоцтва особистих зустрічей з ним, до- знаний ласк та молитовні інтенції; на разі сторінка подає текст документу Конгрегації у Справах Канонізації про початок беатифікаційного процесу слуги Божого Іоанна Павла II від 13.05.2005р., а також молитву в цій інтенції на різних мовах . Постулатом справи – кс. Славомир Одер. www.vicariatusurbis.org

Літургійний рік

Матери Божьей Ангельской

Ежегодно во всех
францисканских храмах

торжественно проходит патрональный праздник Матери Божьей Ангельской. Распространился этот праздник из маленькой часовни стоящей, в 2-х километрах от Асизи. Настолько маленькой, что она имеет еще одно имя - Порциункола, что означает очень маленькая часть, порция. Бог, однако, избрал эту маленькую частичку, дабы творить в ней великое и щедро изливать Свою благодать.

Порциункола была третьей церковью, которую Франциск отстроил...

- и решил там остаться,
- в ней, в праздник св. Апостола Матвея, слушая Евангелие, он определился в своем призвании,
- сюда пришли к нему первые братья – Бернард и Петр, а когда их было уже 12, приняли решение именоваться Братьями Меньшими Кающимися; так Порциункола стала материнским домом для рождающегося Ордена.
- здесь укрылась святая Клара, когда приняла решение следовать за Христом;
- здесь собирался капитул на циновках с 5-ю тыс. братьев;
- здесь Франциск сподобился в видении получить от Иисуса Христа “прощение для Асизи”;
- и здесь он родился для неба, отойдя в смирении к Богу Отцу.

В XVI веке Папа Римский Пий V повелел выстроить храм, чтобы сохранить часовенку и дать приют многочисленным паломникам, стекавшимся к ней. Сегодня над этим самым маленьким в мире санктуарием возвышается одна из самых больших в мире базилик: ее длина 116 метров, а максимальная ширина – 65 метров. Гигантский классический купол базилики величественно покоится среди умбрийских пейзажей, идеально вписываясь в их мягкие линии. На фронте водружена 7-метровая фигура Богородицы, выполненная в бронзе. 75-метровая колокольня расположена рядом с куполом, а внизу под ним и стоит, сохранившаяся до сегодняшнего дня, эта крохотная колыбель францисканского Ордена, которую святой Франциск просил не покидать: *«Мои братья, не уходите отсюда: если вас вытолкают в одном направлении, возвращайтесь с другого; ибо это место свято – здесь обитают Христос и Его девственная Мать. Здесь, когда нас было мало, Христос нас*

размножил; здесь Он просветил своих бедняков божественной мудростью; здесь Он воспламенил наши помыслы огнем Своей любви. Здесь тому, кто молится всем сердцем, дается просимое. Вот почему, дети мои, чтите и уважайте это благословенное место, как Дом Бога, любимый Им и Его Матерью» (Fonti Francescane, N 1780).

По прошествии 798 лет эта частичка Божьей любви сохраняется в том виде, в каком была при Франциске. Фридрих Овербек в 1829 году на фасаде Порциунколы выполнил фреску «Святой Франциск, умоляющий Христа и Его Мать о даровании индульгенции». Эту индульгенцию именем Иисуса Христа святой испросил у Папы Гонория III, который день освящения Порциунколы - 02 августа установил днем отпущения вины за грехи и вечного наказания: те верные, которые получают в таинстве покаяния отпущение вины за грехи, в этот же день могут получить прощение вечного наказания, посетив Порциунколу

- в 1480 г. Сикст IV уделил эту привилегию всем храмам I Ордена, а через 2 года всем францисканским святыням и III Ордену Мирян;

- в 1622 года Папа Григорий XV расширил привилегию и уже не только паломники в Порциунколе, но и каждый верный, посетив францисканский храм 02 августа, мог получить это дарование. Он также позволил санктуарию Матери Божьей Ангельской служение Святых Литургий в течение полных суток;

- в 1847 г. Папа Пий IX дал привилегию (*toties quotis*) парафиальным святыням, при которых существовал III Орден Мирян;

- Папа св. Пий X в 1910 г. уделил индульгенцию 02 августа всем храмам, для которых бы епископ нашел это целесообразным;

- в 1952 году Конгреция Индульгенций огласила декрет, расширяющий привилегию *toties quotis* 02 августа либо в ближайшее воскресенье для всех святынь, даже полупубличных.

Такое богатое развитие и расширение этой привилегии говорит о том, что тем, кто *“молится всем сердцем, дается просимое”*. Существует давняя очень красивая легенда о том, что над Порциунколой часто слышны ангельские хоры, и потому она

и получила название Матери Божьей Ангельской; не исключено и то, что дал ей это название святой Франциск.

ПРЕОБРАЖЕНИЕ

Как и гора Синай, на которую Моисей ступил для встречи с Богом, так и гора Фавор укрылась облаком, дабы в его глубинах могли твориться предивные деяния Бога Отца. Эти две горы - Синай и Фавор на мгновение слились воедино, чтобы вновь на вершине горы и в глубине облака, зазвучал голос Отца и, открылась тайна миссии Его Сына.

Этой тайной явилось то, что Христос имеет силу преобразить нас и придет время, когда в тайне Воскресения, Он изменит наши тела и души, если произойдет в нас глубокая внутренняя перемена обращения и сохраним Ему верность.

*Греческое слово *metemorpho*thy в контексте Евангельского события Преображения на горе Фавор имеет очень глубокий смысл и раскрывает суть произошедшего. Христос явил Себя ученикам Тем, Кем Он Есть в своей природе и сущности - Сыном Божьим, то есть чудо Преображения - это событие Богоявления. Христос впервые открывает Себя, раскрывая Свою миссию Спасителя. Он говорит ученикам о приближении страданий, смерти и о Своем воскресении; это и было основной причиной Его преобразования на их глазах, дабы не ослабла их вера в Него во время испытаний; чтобы когда испугаются за свое будущее, знали и веровали, что выстоявших до конца ожидает бытие прославленного тела и души.*

Преображение было явлено Апостолам для утверждения их веры в миссию Спасителя на час испытаний. Им был раскрыт смысл существования человека на земле в перспективе преобразования в вечности. Это был момент, когда они должны

были понять, как велика их собственная цена в глазах Бога Отца, чтобы научиться свое достоинство измерять мерою этой жертвы и ожидающей славы.

ТОРЖЕСТВО ВНЕБОВЗЯТИЯ ПРЕСВЯТОЙ ДЕВЫ МАРИИ

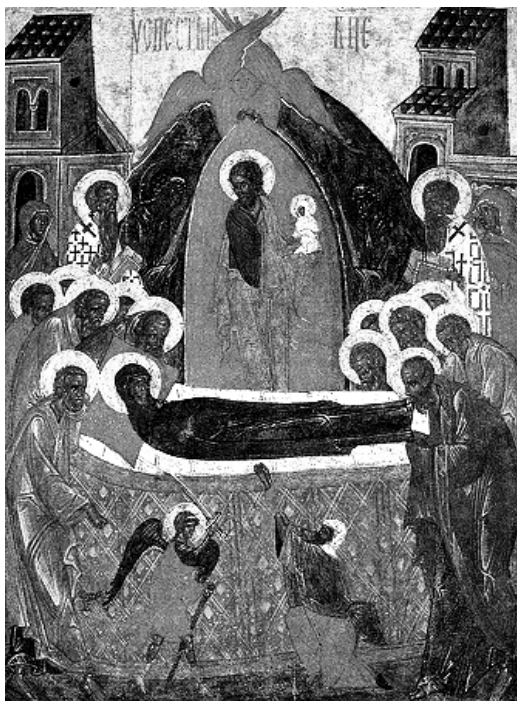
В этот день все ангелы и святые отдают Тебе хвалу. Радуются, потому, что в Твоем Внебовзятии видят какие величественные деяния приготовил Отец для тех, которые Его любят.

Радуются, ибо видят, что по прошествии врат смерти ожидает их вечная радость, а их слабые тела Его силой будут прославлены так, как было прославлено Твое тело, Мария.

Из исторической хроники Католической Церкви правду о Внебовзятии Марии можно проследить уже с V века, однако несомненно то, что уже в первых христианских общинах присутствовало

признание этой правды. Вот как святой Иоанн Дамаскин (+ок.749) представляет эту устную традицию Церкви: «Когда третьего дня пришли (Апостолы) ко гробу, дабы оплакать Ее кончину, тела Марии не нашли. (...) И единственно, что могли думать, что, Тот, Который избрал тело

Девы Марии, дабы стать Человеком; Тот, который сохранил Ее девственность даже после Своего рождения, сохранил Ее тело от тления и вознес на небеса до всеобщего воскресения». А одна из христианских легенд говорит о том, что Апостолы, открыв гроб,

увидели его наполненным цветами и травами. До сегодняшнего дня в этот день католические храмы наполняет благоухание и красота цветов, трав, плодов и злаков.

Папа Римский Пий XII 01 ноября 1950г., апостольской конституцией *Munificentissimus Deus* огласил догмат о Внебовзятии Пресвятой Девы Марии как правду католической веры: «...для славы Своего Сына, бессмертного Царя веков и победителя над грехом и смертью; для возвеличивания славы Богородицы; а также для всей Церкви; авторитетом Господа нашего Иисуса Христа блаженных Апостолов Петра и Павла а также нашим – постановляем и определяем, что является догматом, объявленным от Бога, то что Непорочная Дева Мария по окончании своей земной жизни с телом и душой была взята на небо».

Папа торжественно утвердил уже давно существовавшее почитание этой правды и специально для ее оглашения избрал год 1950 как Год Святой, возведя праздник в ранг торжества.

«Из факта, что Мария является Богородицей, проистекают все последующие аспекты Ее миссии; это подчеркивают Ее титулы, которыми община учеников Христа чтит Ее в каждом уголке земли. И, прежде всего титулы Непорочная и Внебовзятая, поскольку несомненно не может подлежать тлению, которое есть следствием первородного греха, Та, которая должна была явить Спасителя».

Йоан Павел II 07.01.2004г.

Праздник Рождества Пресвятой Девы Марии

“Почитаем Марию, Которую Бог избрал, дабы стала Матерью Искупителя. Мария родилась для Иисуса. Бог пожелал воплотиться посредством материнской любви. Мария родилась для всего человечества, которому подарила Спасителя. Мария родилась для каждого из нас и единственным Ее желанием является наше благо в перспективе вечности”.

Иоанн Павел II. 08.09.1991г.

У Пресвятой Девы Марии биографов не было, поэтому христианская традиция, бережно хранящая и повествующая нам о Ней, - Ее рождении (около 20 г. до РХр.), жизни и смерти - черпает сведения из Апокрифических писаний. Более всего на традицию имело влияние Протоевангелие

Иакова, датируемое 150 годом РХр., и имеющее очень большое сходство с Евангелием от св. Иоанна. Именно из него узнаем, что родителями Марии были Иоаким и Анна, что ребенком она была пожертвована ими в храм, где и оставалась. Сведения этого Протоевангелия дали основу

літургическому празнику Іоахима і Анни – 26 июля, равно как і літургическому воспоминанию о жертвовании Пресвятой Девы Марии в Храме Іерусалимском – 21 ноября.

Введение же самого праздника Рождества Пресвятой Девы Марии приписывается Папе Римскому св. Сергию I в 688 году. В этот день христиане Рима собирались в храме св. Адриана и торжественной процессией с зажженными свечами шли к Базилике Матери Божьей Большой.

Наверное, что нет ни одного святого, который не чтит бы Богородицу, уповаю на Нее,

прибегая к Ее благодатной помощи, воспевая Ее:

“Словно сосуд из золота твердый, украшенный всяким камнем драгоценным, словно олива ростки пускающая и словно кипарис, возносящийся ввысь”, - пишет святой Антоний. Развивая далее свою мысль, первый францисканский богослов раскрывает свое прекрасное сравнение, относящееся к Деве Марии: “Блаженная Анна, была словно дерево оливковое, из которого произошел цветок белый, бесценного благоухания, то есть Пресвятая Дева Мария”.

Из проповіді святого

Антонія Падуанського.

Францисканська формація

НАРОДИВСЯ З ДІВИ МАРІЇ

*“Благословення ти, дочко, Богом Всевишнім,
понад усіх жінок на землі. Упова́ння на тебе не
пропаде аж повіки в серці людей, як згадуватимуть
повіки силу Божу. Хай тобі Бог вчинить на вічне
вивищення, щоб ти зазнала благ” (Юд. 13, 18-19)*

Марія в нашому житті

Всі ми шануємо Пресвяту Діву Марію. Особливо дівчатам, жінкам даємо в приклад любов, терпіння, покору Марії. Але постійно в нас не вистачає Марійного життя. Ми часто згадуємо Діву Марію в наших думках та словах, але рідко Вона з'являється в наших ділах.

Молячись Лоретанське Літаніє, ми ставимо Її високо над собою, щоб потім у тихій покорі розмірковувати про Її чесноти й достоїнства. Кожна віддана Марії душа має потребу підійти ближче до Неї. Щоб стати чистішою, мудрішою, кращою.

Чим довше така душа дивиться на Марію, тим більше достоїнств знаходить в Ній і тим більше недоліків у собі. Тим дужче відчуває, що цю прірву між Нею та собою мусить якось подолати. Якщо вже не чимось іншим, то принаймні, певним рішенням і непорушною рішучістю змінити своє життя, наблизивши його як можливо більше до Марійного.

Багато людей декламують перед святою Дівою свою покору: я такий убогий, я найгірший з-поміж усіх, а при тому пальцем не поворухнуть для того, щоб стати іншими, кращими.

Більш пізнаючи та роздумуючи над життям Марії, розумієш наскільки ти далекий від цього ідеалу. Адже Марія – Мати, Помічниця, що ласкаво схиляється над нами.

Скільки гріха: гордості, зла, заздрості в наших душах. Наскільки Марія довірилась Господу, настільки ми не можемо цього зробити. Чомусь довіряємо грошам, друзів, але це все тимчасове. Чому ми не можемо стати добрішими, терпеливішими один до одного? Тільки добрий вчинок, даний іншій людині, повернеться до нас добром. Тільки прощення гріхів іншої людини – повернеться до нас добром. Тільки милосердя, дане немічному, повернеться до нас добром. Як це важко нам зрозуміти?! Як нам важко довіритися, повністю довіритися, без краплі сумніву – Господеві!

Непорочна

Це перша Її риса і найбільша чеснота.

Це мусить бути першим прагненням кожного, хто бажає жити як Вона, хто прагне хоч трохи бути схожим на Неї: не грішити, назавжди звільнитися від гріха каяттям, а від його наслідків – самозреченням.

Діва Марія з'являється нам вже на початку людської історії як Жінка, Яка переможно наступила на зміїну голову. Вона змогла встояти перед спокусами цього світу.

Якщо ми через своє духовне безсилля не в змозі відмовитися від шкідливих звичок, то принаймні, повинні наполегливо працювати над собою, за свою власну духовну чистоту й без гріховність.

Благовіщення

Перша подія в житті Марії, з якою нас знайомить Євангеліє.

До Її тихого Назаретського затишку з'являється Небесний Посланець з вісткою, що Вона має стати Матір'ю очікуваного Спасителя. Мусить, отже, приблизитись найближче до Нього, бо хто ж людині ближче, ніж мати?

А це означає кінець її замкнення, кінець Її скритого життя. Віднині Вона буде діяти. Повинна буде приймати участь у найбільшій світовій революції. Бо Той, Хто за словами Ангела буде Її Сином, стане пробуджувачем приспаної та сформалізованої совісті; буде перевертати купецькі столи торговців й кафедри вчителів, буде розбивати сім'ї, бо через Нього батько стане проти сина, а син проти батька, мати проти дочки, а дочка проти матері. (Пор. Лк. 12,53). Там, де Він пройде, почнуть діяти. Одних услід за Ним вестиме ненависть, інших – любов.

Марія мусить стати Матір'ю Помазаника. Вона добре знала пророцтва Ісаї, тому, зваживши все і дізнавшись, як воно станеться, покірно схилить голову й каже своє: “fiat – так!”

Ось чудовий приклад охочого підкорення Божій волі. Нам, францисканцям, постійно потрібно навчатися покорі у Пресвятої Діви

Відеїдини

Діва Марія залишила після Себе літературний твір Магніфікат – пісню, хвалебний спів.

Його створило Її серце, коли після Благовіщення вперше перебувало поміж серцями кровно і духовно спорідненими. Її серце, переповнене

радістю, відвідав Господь. Вуста не змогли втримати цю радість і заспівали прославлення Богові, бо від повноти серця – промовляють вуста.

Над колискою

“Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було – Бог” (Ів.1, 1).

“І Слово стало Тілом ...”(Ів.1, 14)

Бог вклав Своє Слово до лона Діви, щоб з Неї народитися в людському тілі, щоб для всіх бути видимим і зрозумілим Народжена Боголюдина має Своє Слово – ним є Євангеліє. Постійні роздуми над Євангелією – перша передумова нашої схожості з Марією.

Між жінками

За Мойсеевим законом, жінки певний час після пологів вважалися ритуально нечистими, і щоб могли знову з'явитися на людях, мусили пройти в храмі обряд очищення. Пресвята Діва не мала ані найменшої провини, але через обряд, покірно прилучилася до жінок.

Є люди, котрі можуть знести будь-що тільки не усвідомлення того, що вони нічим не відрізняються від інших. Вважати їх звичайними людьми – це для них найбільша образа. Кожна зверхність означає чиєсь приниження. Не такою була Діва Марія. Ніхто так не перевищував загал, ніхто так не відрізнявся від інших, як Вона, але навпаки зрікається Своєї зверхності перед людьми, скорившись принизливому закону про очищення.

Скромність і покірність, навіть при надзвичайних дарах, є рисою Марії і Марійних людей.

На паломництві

Так уже сталося, що Діва Марія, не зважаючи на всю її старанність загубила Ісуса. Святе Письмо говорить: ”Через три дні знайшли його у храмі”. (Лк.2, 46).

Чи ми відчували таку біль, втративши Ісуса внаслідок гріха? Чи ми відчували тоді, що наше життя без Нього не має сенсу? Коли ми загубили Ісуса, то не шукаємо Його між людьми, бо ж вони так мало цікавляться Ним. Ідемо прямо в храм, до сповідальниці, там Його нам вкажуть. І йдемо до вітваря – там Його нам подадуть в Євхаристійному Хлібі. Нехай Пресвята Діва буде для нас живим дороговказом, що треба робити, коли втратимо Ісуса.

Під час праці

Пресвята Діва живе лише Ісусом, заради Нього не покладає рук. Якщо з кимось говорить, то з Ним, якщо говорить про когось, то про Нього. Він є сенсом Її життя.

А про що думаємо ми, виконуючи щоденну роботу? З ким найчастіше розмовляємо у вільні ранкові та вечірні хвилини? А коли виходимо поміж люди, про кого говорим з найбільшою охотою?

Діва Марія – прекрасний зразок постійного й тісного зв'язку душі з Богом, зразок постійної молитви, зразок праці, освяченої добрим наміром.

На весіллі

Діва Марія допомагає в Кані Галілейській двояко і безпосередньо – власноручно і посередньо, тим, що просить Ісусової помічі. Помагає, отже, працею і заступництвом. Вона практично і діюче думає про потреби інших

Справжнє щастя людини полягає у підкоренні Божому закону. Не забуваймо заклик Діви Марії: “Що лиш скаже вам, - робіть” (Ів. 2, 5).

Під хрестом

Навчаємося від Діви Марії стояти поблизу Ісуса і сміливо не зрікатися Його в злі часи. Вміти стояти під хрестом – це чеснота як Марії, так і Її дітей, з котрих першим був апостол Іван. Чому в громадських місцях не всі християни вітаються, славлячи Господа, чому не просять благословіння у Господа на їжу, котру споживають? Мабуть, вважають за дрібниці, але потрібно бути подібними до Пресвятої Діви Марії, Яка не боялася стати в тіні хреста,

навіть тоді, коли Син Її став ціллю найвідразнішого глузування та найболючіших ран.

Нам потрібно заради Неї залишитися там, де стоїть заради нас Вона – під хрестом.

Взята в Небо

Якщо вшановувати Діву Марію тим, що у всьому слідувати за Нею, то Господь подбає і в останньому – будемо взяті на Небо. Завдяки Марії дістанемося до Ісуса. І набагато більше важитиме Її заступництво, а також повністю буде наше спасіння.

Тому в ставленні до Діви Марії слід рішуче позбавитися бездіяльного захоплення і перейти до наслідування, до дій.

Не давай себе довго примушувати до того, від чого так дуже залежить і твоє земне щастя, і твій славний підйом увись, на небеса!

Підготувала с. Людмила Данилко

ГОРДІСТЬ

Продовження. Початок у №2

Основаючись на науці докторів Церкви (Августина, Томи з Аквіну), можна говорити про чотири види гордості:

1) Людина вважає, що тільки собі, а не Богу повинна дякувати за все що має. При цьому Бог їй вже не потрібний. Звідси вже крок до атеїстичного гуманізму, котрий на місце Бога ставить людину. Проявом гордості є тут диявольське “не буду служити” і гріх непослуху, зведених спокусою перших прародичів; на певно не помрете (Буття 3. 4, 5).

Іншою є наука св. Франциска! Святий вважає, що тільки Бог є: найвищим добром, вічним, від котрого походить всіляке добро, без котрого немає ніякого добра. Тому людина, за св. Франциском, не може собі нічого приписувати, а тільки від імені всієї природи прославляти Бога: “Всемогутній, найсвятіший, найвищий і найбільший Боже, всіляке добро, найбільше добро, саме добро, котрий сам є добром. Тобі прагнемо віддати усяку славу, всіляку хвалу, всяку вдячність, всяке

благословіння і все добро. Нехай так стане, нехай так стане. Амінь.”

2) Проявленням гордості є також погляд, що все добро, котре людина має, отримала від Бога, дякуючи своїм особистим заслугам. Причиною вивищення людини, є переконання про особливе вибрання Боже і призначення до виконання якогось особливого завдання у світі: “Бог мене вибрав, тому інші повинні бути піддані мені, проявляти пошану до мене і беззаперечно повинні мене слухати”. У світських колах ця форма гордості часто уділяється в так званих авторитетів, не завжди компетентним: акторам, журналістам, політикам, котрі переконані що до своєї вищості, авторитетно забирають голос в усіх ділах і не допускають можливості критики, ані турбуються пошуками правди. Це провадить до диктатури, а в кінці до сміху. Сталін, Гітлер, Муссоліні вважали себе в своїх очах і в характеристиці лицемірів за геніальних вождів, знавців мистецтв, глибоких мислителів, добродіїв людства. Засліплений гордістю,

Наполеон Бонапарт під брамами Москви мав наказати вибити медаль з написом “Небо є Твоє, земля моя”. Потім було трагічне повернення з під Москви, програна битва під Липськом (1813), Ватерло (1815) і смерть в неволі на острові св. Гелени. За св. Франциском людина є тільки знаряддям, котрим послуговується Бог, тому вона не повинна приписувати собі заслуг, тільки Богу: “Тому, через любов, котрою є Бог, прошу всіх моїх братів... щоб не гордилися, не раділи і не вивишалися в дусі з приводу добрих слів та вчинків ані іншого добра, яке Господь часом говорить, чинить чи звершує в них і через них” (Регула 17, 5-6). Чим маємо гордитися? Хоч був би швидкий та мудрий... ти не повинен гордитись цим всім. Бо диявол глибше пізнав речі небесні, тепер ще ліпше знає діла земні ніж всі люди разом взяті”. ... Так само, коли ти був гарнішим та багатшим від всіх і коли ти навіть чудеса творив так, щоб виганяв злих духів, все це повертається проти тебе і не належить до тебе і не можеш усім гордитись. Звідси: “Блаженний є той слуга, котрий не виноситься з

приводу добра, яке Господь говорить, а то творить через нього”.

3) Інша постать гордості є приписування собі якостей, котрих в дійсності немає. Так людина возноситься перед тими, котрі хочуть і не хочуть її слухати: своїм багатством, походженням.

Знанням, фізичним виглядом, вродою, зв'язками та досягненнями, часто їх прибільшує та підкреслює свої правдиві або видумані здібності та заслуги. З тим вивищенням пов'язане поблажливість до власних вад, слабостей, гріхів, очікування та узнання зі сторони інших, наполегливе відстоювання власного бачення, непослух, брак відповідальності, особливо при щоденному виконанні обов'язків, лицемірство, тобто застосування двох мір: одна для себе, друга для інших. Мотивом проявлення зусилля є бажання досконалості, або прагнення бути великим, або “оригінальним” в очах інших, щоб “показатися перед людьми”(Мт. 23,5). Ця форма гордості може вкратися в духовне життя перед чим застерігає нас Ісус, говорячи про лицемірів, котрі люблять стояти і молитися на

перехрестях, щоб їх бачили люди”(Мт.6,5).

Такий формі гордості противився св. Франциск: “Турбуючи про правдиву духовну радість, пильно уникав фальшиву радості. Вчив ревно любити те, що досконале і не менш ревно уникати того, що отруює. Марну славу викидав в зародку, не дозволяв щоб вона ображала очі його Господа своїм існуванням, навіть декілька хвилин. “Багато раз, коли його хвалили, відразу ж вболівав і сумував переживаючи те місце похвали, відчуття гіркоти”. (2 Чел. 130). Святий пише про багатьох, котрі віддаючись ревно молитві і обов'язкам, умертвлять своє тіло багатьма постами і умертвіннями, а не з приводу одного тільки слова, котре здається є кривдою для їх тіла, або з приводу якоїсь речі, котрої їх позбавляють, обурюються і падають в гнів” (АН.14, 2-3)

4) Горда людина для виділення своєї правдивої або видуманої величності погорджує іншими. Прикладом є фарисей з притчі про фарисея і митаря, котрий з захопленням підкреслює свої заслуги і моральні досягнення, кажучи: “Дякую, Боже, Тобі,

що я не такий, як інші люди: здиришки, несправедлі, перелюби, або як цей митар”. (Лк.18-11). Іншим проявом гордості є бачення скалки в оці ближнього, а не бачення колоди у власному (Мт. 7, 3-5). Кардинал Г. Ньюман питав: ”Чому бачиш скалки в оці брата твого?” І відповідав: “Бачу скалки в оці брата мого, тому що його ненавиджу”. Перед такою формою гордості застерігає св. Франциск: “Блаженний слуга, котрий не вважає себе ліпшим, коли його хвалять люди і вивисують. Ніж тоді, коли вважають його

слабким та простим і гідним погордження. Тому що людина є тільки тим, чим є в очах Божих і нічим більше”. (АН. 20, 1-2). Причиною погорджування іншими може бути навіть убожество. Звідси Франциск застерігав братів, щоб: “... не погорджували людьми і не судили їх, коли побачили їх вбраних в м’які та кольорові шати, і споживаючих виборні потрави та напої, але нехай кожен себе самого судить і собою погорджує”. (Рег. 2, 2, 17).

(Далі буде)

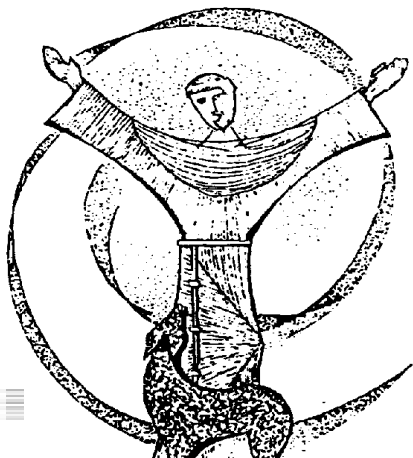
Францисканське покликання

З чого все почалося? ...З любові, прощення, довіри. Життя вирувало навкруги, але в серці не було спокою. В якусь хвилину збагнула, що роблю щось не так, що живу не так. Стільки помилок зроблено. Але чому вони з’явилися?

Жила не гірше від інших, працювала, веселилася, вийшла заміж. Маю дітей. але чогось не вистачало. І раптом зрозуміло,

що навколо — порожнеча... І якщо так і буде. Нічого не зміню, то цю порожнечу може заповнити те, що мені зовсім не потрібно.

Я зрозуміла, що нема любові. Не отримала її від батьків, від чоловіка, не навчилася її віддавати.

Порожнеча...
Не вмію прощати ближнім.
Порожнеча....
Нема довіри.
Порожнеча...
Нема сенсу життя, ніхто мене не розуміє.
Порожнеча...
Життя загойдалося під моїми ногами. Внизу - прірва...
І в ту мить, коли стояла над прірвою, на роздоріжжі, згадала, що є
Отець Небесний, є молитва "Отче наш..." Чому ж я її забула?
Мене ж навчали молитися?! І тоді серце заплакало, щиро радіючи
з того, що знайшовся порятунок.
Сповідь... Очищення від бруду... Знайшла те, про що навіть не
мріяла – розуміння, що я комусь потрібна.
Святий Франциск... І цим все сказано! Духовне зростання...
Господь направив мене йти Його слідами за прикладом св.
Франциска.
Все повернулося! Життя чудове!
Християнська любов до ближнього.
Господь...
Прощення гріхів.
Господь...
Повна довіра Божому Милосердю.
Господь...
Все. Порожнеча заповнена!
"...справедливість Божа через віру в Ісуса Христа для всіх, хто
вірує, бо нема різниці." (Рм.3,22)

Підготувала с. Людмила Данилко

11 серпня – Свята Клара з Асізі (1193 – 1253) діва, засновниця II Ордену

Народилася 16.06.1193 р. в Асізі в шляхетній родині Оффредуччо ді Бернардоне. У Вербну Неділю в ніч з 18 на 19.03.1212р. в Порціункулі Клара прийняла монаший одяг з рук Франциска. Так був заснований Орден Вбогих Дів, яких пізніше стали називати кларисками. Кількома тижнями пізніше Клара і її перші послідовниці оселилися в монастирі св. Дамяна. Невдовзі до них приєднуються її рідні сестри Агнешка і Біатріче, а також мати Ортолана.

Клара звикла називати себе “рослинкою” св. Франциска. Коли обдарований стигматами Франциск захворів, Клара прийняла його у св. Дамяна і лікувала в збудованій для нього келії. Перед смертю Франциск переказав їй останнє послання, після смерті (3.10.1226) брати принесли його тіло до св. Дамяна, щоб Клара могла останній раз роздивитися його стигмати. Папа Григорій IV доручив кларисок опіці і турботі братів менших. При Інокентії IV Клара мусила енергійно боронити привілей “найвищої бідності”. Свята в особливий спосіб вшановувала Господні Страсті і Євхаристію. Силою її молитви в 1240-1241 рр. сарацини були змушені відступити від міста Асізі, яке взяли в облогу. Сестра Клара захоплювалась у спогляданні Дитини Ісуса, вбогого і розп’ятого Христа, якому прагнула повністю уподібнитись. Життя Клари, котрим керував св. Франциск, носило характер контемпляційний і кляузуровий, але не пустельницький. Сестри клариски молились за цілу людськість. До св. Агнешки з Праги Клара написала: “Вважаю тебе помічницею самого Бога і за підтримку слабких, коливаючихся частин Його слабкого Тіла”.

Клара померла 11.08.1253 р. Її поховано в костьолі св. Юрія в Асізі, а від 1260 р. її тіло спочиває в базиліці, яка носить її ім’я.

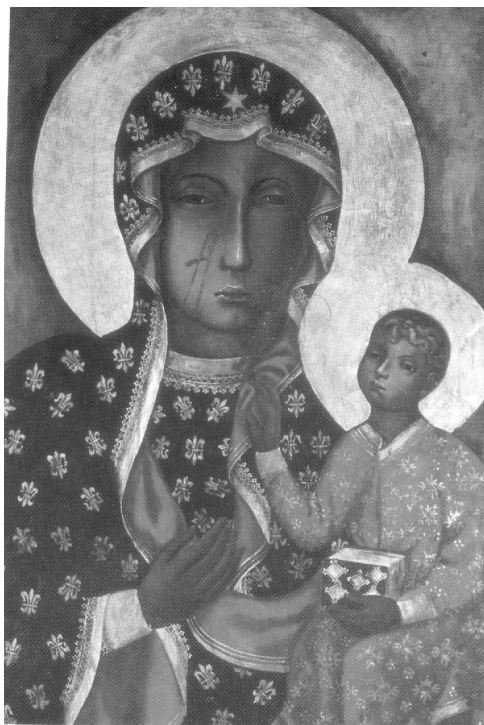
Часто Клару зображують з монстранцією в руці, бо вона постійно адорувала Найсвятіші Дари і приймала їх 7 раз у рік, згідно з регулою. Важко хвора, вона ще вишивала корпорали і висилала їх до вбогих костьолів долини Сполото. Папа Олександр IV канонізував її 15.08.1255 р. а Пій XII проголосив її покровителькою телебачення.

Милосердний Боже, Ти обдарував св. Клару любов’ю до бідності, зроби за її заступництвом, щоб ми жили в убогості духа, згідно з наукою Христа і дійшли до оглядання Тебе у Церкві Небесній. Через Христа, Господа нашого. Амінь.

Переклад с. Марії Окуневої

ПЛАЧЕТ ИКОНА

Плачет икона в храме Господнем.
Слёзы за грешных нас льёт.
Что же случилось в храме холодном
Бог нам знамение шлёт.

Плачет Мадонна, Младенца лаская,
Сына Иисуса держа на руках.
Что же случилось, обида какая,
Грешники мы, а икона в слезах.

Плачет икона в храме святом,
В души роняет слёзы.
Может, слеза эта станет венцом
Милости Божьей, а не угрозы.

Стал я во храме под каплю слезы
Матери Божьей и плакал.
Сердце рвалось огнями грозы –
Слово сквозь слёзы услышал:

«Годы пройдут и очистится Храм,
Люди грешить перестанут,
Сердце доверит молитву устам,
Души из мрака воспрянут».

Я посмотрел на икону опять –
Светом икона светилась,
Дрожь в моём сердце нет силы унять,
Вера ко мне возвратилась.

Юрий Виталиевич Класович

